

AD FONTES

Nová zvěst
o chválybodném Bratrstvu Kříže s Růží
1614 – 2014

AD FONTES

AD FONTES

Nová zvěst
o chvályhodném Bratrstvu Kříže s Růží
1614 – 2014

Vydavatel
ROSEKRUCIÁNSKÝ NADAČNÍ FOND
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha
www.rcfond.org
info@rcfond.org

Původní název AD FONTES. Eine neue Kunde von der lobenswerten Bruderschaft des Rosenkreuzes 1614 - 2014

Překlad z němčiny Petr Babka
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod a.s., Husova 1881, Havlíčkův Brod

1. české vydání
Praha 2019

ISBN 978-80-907543-1-7

Obsah

Fama Fraternitatis
Oder
Entdeckung der Brüderschafft
des löblichen Ordens deß
Rosen Creutzes/
Beneben der
CONFESSION
Oder
Bekantnus derselben Fraternitet,
an alle Gelehrte vnd Häupter in
Europa geschrieben.

Auch etlichen Responsionen von H.
Haselmeyern vnd anderen gelehrten Leu-
ten auff die Famam gestellet.

Gedruckt zu Dantzigk / durch Andream
Hünefeldt. Im Jahr / 1615.

Předmluva

Dnes, kdy si připomínáme památný rok 1614, rok, v němž vyšla *Fama Fraternitatis*, první manifest chvályhodného Bratrstva Kříže s Růží, si myslíme, že je dobré osvětlit některé z pilířů, na nichž Bratrstvo založilo své povolání a své poslání. Tyto pilíře podpírají budovu, která je hmotně neviditelná, a přece z ní vyzařuje duch a láska. Její brány střeží to, co je nepomíjivě dobré, pravdivé a krásné a co dlí v bezpečí Božího srdce. A protože „dobro a svědomí je vždy v harmonii se sebou samým" (Fama), zrcadlí se věčně v srdci člověka, který opravdově hledá Boha.
Oněmi pilíři jsou sloupy prastarého stavitelství, čisté alchymie, která rozlučuje a zase slučuje, až nakonec přináší uzdravení. Ty sloupy jsou pevně zapuštěny v Kristu, jako je Kristus pevně zapuštěn ve věrných srdcích těch, kteří tehdy přinesli na svět tuto zprávu – našich přátel a bratří Řádu Kříže s Růží. Těm náleží naše úcta, náš respekt a náš pozdrav. Čtenářům pak přejeme, aby se jim dobře vedlo, a každému poutníku spějícímu stezkou přejeme, aby se bezpečně navrátil do prostorných síní *domus sancti spiritus* – Domu Ducha Svatého.

Lectorium Rosicrucianum
Haarlem, Nizozemí, 2014

I

Čtvero pilířů věčné moudrosti

Věčná moudrost spočívá na čtyřech sloupech, učí naše Bratrstvo. Čtyři sloupy podpírají dům věčného proudu Sofie, jenž od Pádu Adamova provází Ahasvera, což je člověk ve svém věčném hledání. Čtvero řek posvátných životních hodnot provází tohoto člověka. Jako živá voda jej vedou do nedotčeného, dosud čistého vývojového pole lidstva. „A z Edenu proudila řeka k zavlažování zahrad a dále se dělila do čtyř hlavních ramen.“ (1. Mojž. 2,10)
Ve věčné moudrosti představují tyto čtyři proudy jednu sílu a mají zcela určitý význam. V legendě se dále vypráví o zlaté zemi, jejíž zlato „je drahocenné“ (1. Mojž. 2,12) a o drahokamu jménem *Sardonyx*, kameni to moudrosti (Zjevení 21,20).

Prvním pilířem věčné moudrosti je nezbadatelná hlubina Jednoho, nepoznatelného, jehož počátek se ztrácí v bezedné propasti nebytí. Tam, v tomto „čirém světle prázdna“, se ztrácejí též stopy našeho původu a naše jiskry, Boží myšlenky, zanikají

v jednom, nedělitelném nebytí, které je zároveň věčnou a jedinou realitou.
Staří nazývali tohoto nepoznatelného bráhman nebo tao. Je to *Abba*: Otec-Matka prvních křesťanů, Amon-Ra starověkého Egypta. Z této božské propasti jsme vzešli co božské myšlenky: kosmický, nebeský člověk naplněný světlem a životem – *ex deo nascimur*.
Druhým pilířem je nevylíčitelná radost z milostiplného povýšení našeho bytí a z toho, že je přece jen možné poznat tu vznešenou, nepochopitelnou propast a její místo, když se nám dává ve světle a v duchu světelných jisker. To není schopnost hlavy, ó nikoli, ani samotného srdce. Oboje v intuitivní jednotě, kterou tvoří, vyvádí světlo z nitra. A co je ve světle tím, co je žene vpřed? To, co přechází z nepoznatelnosti do poznatelnosti; to, co není odloučeno od „hlubin moudrosti": Syn, jak říká básník Žalmů. Je to Adonai, světlo vytrysknuvší ve věčném Stvoření. Je to Kristus, pokud jde o člověka.
Tím, co se ukazuje, jsou zjevující se vlastnosti světla, zářící jiskry, myšlenky Boží, jež vycházejí z otcomatky, ale nikdy se od ní neoddělují a věčně se zdokonalují.
Jestliže první pilíř plodí nepoznatelný Logos, jestliže druhý pilíř věčně plodí ducha ve věčné matérii –

jakožto Adonai a Kristus, kteří zjevují božské stvoření v podobě světla ze světla –, pak třetí pilíř, pilíř věčné Sofia, Moudrosti, znamená hluboké prozkoumávání téhož principu v člověku. Tato dvojjedinost člověka je nejvznešenějším zázrakem Stvoření, hlubším než vědění andělů i archandělů. To ona dává vlně lidského žití výjimečné místo v universu. Tělo, to nanejvýš slabé a choulostivé látkové hybadlo, je to nejsvětější, co tu existuje, ať si je jakkoli pomíjivé. Není zasvěcení mimo tělo. Díky tomuto tělu a s osobností, která se plně uvědomila, získáváme účast na vyšším vědomí, na společenství osvobozených, na nesmrtelném životě. Chápejme však třetí pilíř věčné moudrosti tak, jak by měl být chápán, totiž ne pouze tělem samotným. Žádný vědoucí nerozlučuje pomíjivé od nepomíjivého – moudrý je co nejniterněji slučuje. Toto pomíjivé je totiž povoláno přitahovat nepomíjivé, toto smrtelné přitahovat nesmrtelné, jak nás učí Pavel. A tak ztrácíme vše, co je smrtelné, (…) *in Jesu morimur*, když zanikáme ve vlastnostech Království. Tak sestupuje Království se svými vlastnostmi: ztratit sám sebe a milovat bližní. Teprve tyto dvě vlastnosti vůbec umožňují veškerou existenci, neboť překračují každé omezení. Jen díky těmto vlastnostem světla můžeme konečně sejmout závoj

z tváře vnitřního člověka. Vidíme druhého jako sebe samého, jako Logos skrze nás ve věčném vývoji vnímá sám sebe.

A pohleď, co vědomí vidí a vnitřní sluch slyší. Vnímáme tóny neporovnatelné, jasné melodie, z níž tryská zářivá energie. Nesmrtelní, ti vznešení strážci, stojí na hranicích času. Kyne nám jejich světlo. Dávají nám čtvrtý pilíř – pilíř *traditio*, předávání duchovního ohně; probouzejí nás. Zahrnují světelné jiskry ducha láskou, nepomíjivou potravou, chlebem, a vínem ducha nám dávají takové štěstí, že ztrácíme řeč. A v tomto vytržení – daleko mimo smysly – blahodárné teplo vnitřního slunce jako odpověď probouzí ducha lásky.
„Jednou, když jsem přemítal o podstatných věcech, a má mysl se povznesla, dokonale usnuly mé tělesné smysly, jako u toho, koho po nadmírném obědě nebo pro velkou tělesnou únavu zmohl hluboký spánek. Bylo mi, jako bych viděl mohutnou bytost neurčitého tvaru, která mne oslovila jménem a řekla: ‚Co chceš slyšet a vidět a co se ve své mysli toužíš naučit a poznat?‘
Řekl jsem: ‚Kdo jsi?‘ A dostal jsem odpověď: ‚Jsem Poimandrés, mysl, bytost jsoucí ze sebe samé. Vím, po čem toužíš, a jsem všude s tebou.‘

Řekl jsem: ‚Toužím být poučen o podstatných věcech, pochopit, jaké jsou, a poznat Boha. Ó, jak mocně toužím porozumět!‘“ (Hermés)
Skrze tohoto ducha lásky ožíváme, když se více a více stává duchem naším – *Per spiritum sanctum reviviscimus*.

14
95
AT
TEM
PTO

II

Čtvero lidských období

Jako jsou v pravé, věčné moudrosti čtyři pilíře, které jsou věčně střeženy a nám poskytovány, tak můžeme u pozemského člověka rozlišit čtyři období či mody usilujícího života: obyčejný, zvláštní, osamělý a dokonalý stav. Tři z těchto stavů lze započít i zakončit v tomto životě. Čtvrtý stav sice člověk může díky druhému pilíři, tedy skrze milost Boží, zahájit již zde, avšak zde jej nemůže zakončit, neboť tento stav trvá věčně a vede nebeským vývojem.

Po mnoho staletí a tvorů setrvávají světelné jiskry a duše v modu obyčejného člověka. Neustále něco vzniká, etapa za etapou, život a smrt se střídají jak den a noc. Ani vteřina však přitom není ztracena či beze smyslu. A každá prolitá slza přispívá k plnosti jezera či moře srdce, až je dosaženo stavu vrchovatosti a duše vzdychá ve svém utrpení. To je ta chvíle, kdy obyčejný tvor přechází do zvláštního stavu. Dříve chtěl takový člověk zářit, honil se za vysokými vnějšími cíli a snažil se o dokonalost. Cílem přečetných životů je

vyznamenávat se nad druhé a povyšovat se nad ně. Život za životem realizuje člověk nekonečnou potřebu projevovat svou existenci úsilím a osobním vývojem. Vrchol následuje za vrcholem, dokud nenadejde nevyhnutelné ubývání životních sil.
V každém století je zkušenost stále excentričtější, dokud množství nových zkušeností nenaplní celé dechové pole člověka. Div že se nezalkne v okázalosti a přepychu. Lesk falešného zlata mu brání, aby niterně vnímal vůně nového jitra, a zastírá mu pohled na čirý jas dne. Třetí stav se nazývá stavem osamělosti. Pohleďte na toho člověka. Je částí celku, součástí společenství, dítětem rodiny, matkou či otcem v sociální síti. Obestírá jej však samota, jíž nelze překonat. Nikdo ji nezruší. Ničí ruka, ničí polibek už nemůže víc než na okamžik utišit mučivý stesk, dokud konečně nenastane průlom a cosi se neotevře. Plamen života hoří s trochu menší silou, člověk se o něco méně koncentruje na své vlastní já a základní naladění života je určováno podivným vnitřním nepokojem. Za dnů osamělosti pak na vrcholku vědomí vysvitá první obrys toho, čemu věčná moudrost říká láska – *caritas*, jak se nazývala ve starém jazyce.
Potom nadejde chvíle, kdy započne ten dokonalý stav. Člověka se ujme dobrověrný učitel nebo

nalezne společenství, bratrstvo. Ahasver přichází do styku s *traditio*. A znovu se na cestě ukazuje věčná pravda. Na světelnou jiskru dopadá světlo. A duše se probírá jako zasažena siderickým šokem. Ano, to je počátek: láska se sdílí. Začíná dlouhá cesta. Ale neznali snad lidé mnohem dřívější počátek? Nebyly vždy chvíle, za nichž člověk při svém mnohahodinovém hledání ve zvláštním okamžiku přijal od světelné jiskry a její družky duše sugesci opravdové útěchy a vedení?

A čím začíná dokonalý stav? Čím se vyznačuje člověk, jenž v předvečer žní celého pozemského lidstva chce projevit lásku k bližnímu, sebepopření a služebnost? Každý usilující člověk jistě někdy prožívá chvíle, kdy si v zoufalství klade otázku: „Jak jsem vůbec mohl být takový blázen, abych věřil, že existuje ještě nějaký jiný přírodní řád?“ Ale což se za všech časů nepravilo: existuje příroda *a* duch? Svět se nám zpočátku ukazuje tak, že vidíme jen jednu stranu. Nerozléhá se však za tou viditelnou stranou přírody, kterou známe, nezměrné vývojové pole jiné hustoty, s jinými rychlostmi, jinými, plnohodnotnějšími zářemi a většími, exponenciálními možnostmi? Nádherné, byť dlouho trvající objevování tohoto firmamentu, těchto třpytných hvězd nového nebe,

začíná poznáním toho, jak nešťastně a hluboce je člověk sklíčen, jak je sklíčeno dnešní lidstvo, a nesobeckou touhou něco na tom změnit. Začíná velkým a otevřeným srdcem, které se, prozářeno láskou k člověku, zasvětí ideji, koncepci, řádu podle vznešených duchovních východisek. To je řád, který panoval, než k němu Adamovi zabránil v přístupu anděl s planoucím mečem. Je to řád, který tkví v siderickém ohni a v universální panaceji Bratří Kříže s Růží a který lze znovu nastolit.

Ve *Famě Fraternitatis* je tento universální lék obsažen. V jejích slovech hoří a plane siderický oheň. Čtenář, který má před sebou průlom do čtvrtého stavu, pociťuje a vnímá, jak do něj z manifestů vstupuje energie, duchovní puzení a léčivá atmosféra – siderický oheň rosenkruciánů. Jím hodlají útočit na blud a iluzi světskosti, uzdravovat člověka a obnovovat v mikrokosmu původní přirozenou povahu. Je to světlo, které působí do stále větších dálav a nikdy neochabne.

Čtenář poznává puzení, které je základem, a má z něj potěšení. Pociťuje nepolevující spění a chce být jeho součástí. Ověřuje si neporovnatelné vědění, na kterém *Fama* stojí. A chce být zušlechtěn ke stejnému vědění a proniknout k základům tohoto manifestu skutečného křesťanství.